

ΡΩΣΣΙΚΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ
ΤΟΥ IVAN KRELLIN
ΕΝΑΣ ΤΡΑΓΙΚΟΣ ΕΡΩΣ

«Η Κυρία Μαρογγεννήθη-κε και μεγάλο-σε στη Λωζάν-νη μέσα σε μία τίμα, αύστηρη

κι' εργατική οικογένεια. Παντρεύτηκε δε ύστερα κάπως άργά μόν, άλλα ο γάμος της έγινε από έρωτα.

Τόν Μάρτιο του 1876 μέσα στους άλλους ταξιδιωτές που επέβριαν στο άτμόπλοιο «'Αστραπή» από τη Μασσαλία για την Ιταλία, ήταν και ένα ζεύγος νεονύμφων.

«Η ημέρα που ξεκίνησαν ήταν δροσερή και ήλιοφώτιση, ή θάλασσα ήρεμη και γλυκεία. Και οι δύο σύζυγοι δεν έννοιούσαν να τό κουνήσουν από τη γέφυρα. «Όλοι τους κυττούσαν. Ήταν μία χαρά και κι δύο τους. Παντ'ύ, στά γέλιο τους, στις όμιλίες τους; στις κινήσεις τους έβλεπε κανείς την εύτυχία. Ταξείδευαν, έφρευαν...

Τό ζεύγος αυτό των νεονύμφων ήταν οι Μαρό. «Εκείνος μεγαλύτερός της δέκα χρόνια. Ήταν ψηλός, λίγο ψη-λότερος άπ' αυτήν, με όμοια μάτια και κατσαρά μαλλιά. Έκείνη καλοφτιαγμένη, μελαχροινή, με καταγάνα ρεμβάδη μάτια.

Στήν αρχή έβγήκαν στην Νεάπολι, ύστερα πήγαν στο Παλέριο και άργότερα στη Ρώμη. Έμειναν άρκετά εκκείδαν άπεράσισαν να περάσουν στην Τύνιδα και άπ' εκεί στο Άλγέρι, όπου ο κ.Μαρό διω-ρίσθηκε σε μία πρώτης τάξεως δημοσία θέση. Έκει πιά εγκαταστα-θήκανε» έμειναν δεκατέσσερα χρόνια. «Όλη αυτή ή μεγάλη χρονική περίοδος των έτών αυτών επέρασε εύχάριστα. Ύστερα από μία τόσο όμοια άνοιξη τά επεται χρόνια που άκολούθησαν έδωσαν και στους δύο την εύτυχία της άνεσεως και της; καλοεστιας, μαζί με δύο όμοια και γερά παιδιά.

«Όταν όμως πέρασαν αυτά τά δεκατέ-σερα χρόνια, οι Μαρό άρχισαν γαλλίζουν. Ή ζωή άρχισε να τους βαραινίη. Έκείνος είχε γίνει κατάρμακος σάν άράπης. Ή δουλειά, οι έννοιες, ο καπνός και ο ήλιος τον είχαν γεράσει. Εύκολα θα μπορούσε κανείς να τον περάση για κανένα ίθαγενή. Κι' εκείνη είχε άρχισι να χάνη τη δροσιά της. Που έκείνο τό δέρμα, που έκείνο τό γέλιο της! «Όλα πιά είχαν αλλάξει... Και αυτός άκόμα ο πρώτος έρωσ είχαν μεταβληθή σε κάποιο άλλο αισθη-μα. Έκείνη ήταν άφοσιωμένη στα παιδιά της... Έκείνος στη δουλειά του.

Τό σπήτι τους ήταν κομμένο σε μία ήτυχη και καθαρή συνοικία. Ο Μαρό σχεδόν όλη την ήμέρα έλλειπε κι' έτσι ή γυναίκα περ-νούσε τις ώρες της μόνη στο σπήτι. Πολύ σπάνια την έβλεπε κανείς να βγαίνη και πάν-τοτε με άμάξι. Τις Κυριακές όμως δεν έλ-λειπε από την εκκλησία...

«Έτσι είχαν τά πράγματα, έτσι περνούσε ή ήσυχη και εύτυ-χισμένη αυτή ζωή τους, όταν φάνηκε στ' Άλγέρι κάποιος όνόματι Αιμίλιος Ντυπουά, γυός της κυρίας Μπροννέ, μιάς παληάς και στε-νής φίλης της οικογενειας των Μαρό, ο όποιος δεν είχε άκόμα κλεισίει τά δέκα όκτώ χρόνια του. Ήταν ένα παιδί... ένα μοναχο-παιδί, γιατί ή κυρία Μπροννέ έκτός άπ'αυτό τό γυίο, μόνο μία κόρη είχε άκόμα, που την λέγανε Έλίζα. Τόν Μάτιο όμως του 1889, ή Έλίζα αυτή έμελλε να παντρευτή, αλλά δυστυχώς έπεσε έξαφνα άρρωστη βαρβά και πέθανε σε λίγες ήμέρες. Ο Αιμίλιος που έσπου-δαζε ως τότε στο Παρίσι, μολις του έτηλεγράφησαν την είδηση, έφθασε γρήγορα στ' Άλγέρι για να παραστή στην κηδεία της ά-δελφής του. Ήταν άλήθεια πολύ τραγικός αυτός ο πρόωρος θάνατος ενός κοριτσιού στις παραμονές των γάμων της...όλοι όσοι την έγνωρίσαν—και ιδιαίτερός ή κυρία Μαρό—δέν μπόρεσαν να κρατήσουν τά δάκρυά τους... Ήταν τρομερό!..

Μετά την κηδεία, ή κυρία Μπροννέ, έμεινε δύο τρεις ήμέρες στ' Άλγέρι, μα έτοιμαζότανε για ταξείδι. Έπρεπε να πάη στους συγγενείς της, στη Γαλλία, να νανονίση κάτι πείγουσες οικογε-νειακές της υποθέσεις. Ο Αιμίλιος όμως έμεινε. Είχε εγκατασταθεί σ' ένα συγγενικό του κήμα, κοντά στη Βίλλα Χακίμι, και πολύ συχνά κατέβαινε στην πόλι για να επισκευθή την οικογένεια Μαρό. Τους είχαν δείξη εύθους έξ' αρχής μα όχι συνειθισμένη συμπάθεια. Ο Αιμίλιος σάν παιδί που ήταν άκόμη, είχε συγκινήθη πολύ άπ' αυτή την τρυφερότητα που τον περιέβαλαν οι Μαρό...

«Όσο περνούσε ο καιρός οι επισκέψεις του έγένοντο πιά συχνές. Έφτασε στο τέλος να κατεβαίνη κάθε ήμέρα. Δέν ήταν ίπότευμα που να μη βρίσκειται στο σπήτι, στο ήμερο έκείνο σπιτάκι των Μαρό...

Στήν αρχή, όπως συνήθως, ή συντροφιά έπερνούσε εύθιμα και χαροπά. Φλυαρίες, παιχνίδια με τά κορίτσια των Μαρό, άστεια κ.λ.π.

Δέν έμελλε όμως να εξακολουθη-ση ή ίδια κατάσταση επί μακρόν.

«Ο Αιμίλιος ήμέρα με την ήμέρα αισθανότινε κάτι περισσότερο από μία άλλη οικ'ογενειακή φιλία...

«Διάβολε, έσκέπτετο... δέν μπορεί...και όμως τό αισθάνομαι... τό νοιάθω πολύ καλά...»

Οι ήμέρες περνούσαν... Τό πένθος του Αιμιλίου είχε περάσει πιά...

Μιά νέα όμως λύπη είχε καταλάβει και πάλι την ψυχή του. Αυτή την φορά όμως ήταν, όχι από θάνατο προσφίλους προσώπου... όχι...

«Ο Αιμίλιος τό έννοιωθε...ήταν...ήταν έρωτευμένος... Τά νεύρα του δέν άντειχαν πιά. Δέν μπορούσε να τό κρύψη μέσα του...

Θά της τόλεγε. Τό άπεράσισε... Ναί!... έπρεπε... — Μά φίλε μου, του έλεπε εκείνη... Μά αν είχα παντρευτή ένω-ρίτερα δέν μπορούσα παρ'ό να είχα ένα παιδί σάν κι' έσένα. .

— Σάς έξορκίζω... σάς ίκετεύω... έφώναξε εκείνος, άφήστε με... μόνο να σάς βλέπω... δέν σάς ζητώ τίποτ' άλλο...

Σεχείλιζε όλη του ή τρυφερότης... όλη του ή ειλικρίνεια... όλο τό έρωτικό πάθος των δέκα όκτώ έτών του...

«Όστε της τό έλε; Της τό έξομολογήθηκε !... Θεέ μου, τί ήμέρες, τί στιγμές... τί άγωνία!..

«Α τό την ήμέρα έκείνη ο Αιμίλιος ήταν σάν τρελλός... Δέν μπο-ρούσε πιά να σκευθή τίποτα, να καταλάβη τίποτα...

«Όλο του τό είνε ήταν στη σκέψη της... «Μά δέν μου άρνθήθηκε, έσκέπτετο... αυτό που μου έλεπε ήταν μία άτιλη ύπεκφυγή...»

«Ο Αιμίλιος ήταν άπειρος από έρωτα... Πρώτη φορά άγα-πούσε... Ή αν τό πρώτο έρωτικό σκίτημα της ψυχής...

Τά βράδια έκείνα που γυρίε μόνος του στο έρημο κτήμα, κοντά στη Βίλλα Χακίμι, έ-τρεφαν σιγά-σιγά... έμεγάλωναν τό αισθημά του... «Πρέπει να την αναβρω μόνη της, έσκέ-πτετο... Πόσο γλυκεία ήταν πάλι σήμερα... πόσο όμοια... Κάθε ήμέρα και γίνεται πιά όμοια... πιά έρωτική...»

Μιά Κυριακή οι Μαρό είχαν καλέσει μερι-κούς φίλους τό άπόγευμα σπήτι τους... Έπή-ραν τό σοά, έχόρευαν... διασκεδάσαν...

«Ο Αιμίλιος ήταν γεμάτος εύτυχία. Μιά στιγμή που πέτυχε μόνη της την Κυρία Μα-ρό, της ψιθυρίζει σιγά στ' αυτή :

— Πρέπει να σάς ιδώ γρήγορα... Είνε ά-νάγκη...

Έκείνη σηκώθηκε γελαστή και τον άκο-λούθησε σε μία έρημη και σκοτεινή καμαρού-λα κοντά στην είσοδο του κήπου :

— Σήμερα είνε ή έπέτειος του θανάτου του πατέρα μου... Σάς άγαπώ... αφήστε με...

«Έκείνη χωρίς να άπαντήση τίποτε, έκανε να φύγη... Τρομαγμέ-νος έσβήθηκε πίσω της...

— Συγχαρήστε με !.. είνε ή πρώ-η και τελευταία φορά... Δέν θα τό επανάλαβω...

«Η κυρία Μαρό ούτε τώρα δέν του μίλησε... Έφυγε. Ο Αιμί-λιος δέν μπόρεσε να κρατηθή... Ένα κύμα δακρύων έβγήκε από τά μάτια του...

«Όστε λοιπόν τίποτα ! Χαμένος... Χαμένος για πάντα. Καμιά άπάντηση... Καμιά σκέψη γι' αυτόν... Τι σκληρή που είνε ή ζωή!..

«Όρισε την ήμέρα της άναχωρήσεώς του... Θά έφυγε... Σε δέκα πέντε ήμέρες έπρεπε να είνε και πάλι στο Παρίσι...

Σ' όλο αυτό τό διάστημα δέν θα έπήγε περισσότερες από πέντε φορές στο σπήτι του Μαρό... Είχε άποφασίσει να μην πάη καθό-λου πιά εκεί, μα δέν θέλησε να κόψη άπότομα της έπισκέψεις του...

Ήταν όμως τόσο ψυχρός τελευταία... Είχε άποφασίση να μην την ξαναενοχλήση πιά ποτέ... Ή παραμονή της άναχωρήσεώς του έφθασε... Έπρεπε να την ξαναϊδη... να την ξαναϊδη για τελευταία φορά...

«Ήταν ένα άπόγευμα γλυαρό, γλυκό, μεθυστικό. Βρέθηκαν μό-νοι στο σπήτι...

— Φεύγω ! Δέν θα σάς ξαναϊδω... άντιο... τά λόγια του έτρεμαν...

«Έκείνη πάντοτε με τό ίδιο τρυφερό και γελαστό ύφος του άπάντησε :

— Αντίο... Στο καλό, παιδί μου... άγαπητό μου παιδί...

Της φίλησε τό χέρι. Ένα δάκρυ κύλησε από τά μάτια του. Χωρίστηκαν...

«Επέρασε ένα μήνας... ένας όλό-κληρος μήνας!.. Καμιά είδηση...

Μά έπερίμενε λοιπόν ή κυρία Μαρό καμιά είδηση από τον Αι-μίλιο ; «Όστε δέν ήταν λοιπόν ήσυ-

